

Arrest

nr. 294 875 van 29 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 juli 2021. Op 22 juli 2021 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 december 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 28 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [F.S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, het soennitisch geloof te belijden en van gemengde afkomst te zijn met een vader die Pashtoun is en een moeder die Tadzjiek is. U bent geboren in het dorp Kalai Naw in het district Mehtarlam van de Afghaanse provincie Laghman. Op elfjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders, broers en zussen naar de stad Jalalabad vanwege de job van uw vader. Uw vader ging er aan de slag als tweede luitenant voor het antiterrorisme departement van de Afghaanse Nationale Politie (ANP). Uzelf ging tot de zevende of achtste graad naar school, maar koos er voor om u volledig toe te leggen op uw werk als automecanicien. U was voordien reeds zes maanden als leerling-automecanicien aan het werk bij uw neef in Laghman, maar was vanwege de verhuis genoodzaakt om op zoek te gaan naar een nieuwe job in de stad. Uw zoektocht naar een job in Jalalabad duurde anderhalf tot twee jaar, waarna u uiteindelijk als mecanicien aan de slag kon gaan in de winkel van Haji Noor Mohammad. Daar hebt u ongeveer twee jaar lang gewerkt, toen u op achttienjarige leeftijd besloot om uw eigen garage te openen, waar u onder meer overheidswagens herstelde.

Op een dag zijn de taliban echter op de hoogte gekomen van het werk dat u verrichte aan de voertuigen van de overheid. Ze bedreigden u voor een eerste keer via de telefoon door u te vertellen dat u niet langer uw job mocht doen en met hen moest samenwerken. U nam dit helemaal niet serieus en beledigde de persoon aan de andere kant van de lijn. Uiteindelijk beëindigde u het telefoongesprek. Een week later kreeg u opnieuw een telefoon. Er werd opnieuw verwezen naar het werk dat u deed, maar deze keer hadden ze het ook over het werk van uw vader met de ongelovigen. Ze vroegen u nogmaals om met hen samen te werken. U legde de telefoon neer, en vernielde meteen uw simkaart. Een aantal dagen bleef het rustig, tot u een derde telefoon kreeg waarbij ze u de opdracht gaven om een bom te plaatsen in één van de overheidsvoertuigen. U ging tijdens de nacht naar huis en vertelde meteen alles aan uw vader. U vernielde opnieuw uw simkaart, maar zette het werk in uw winkel verder. Op een dag merkte u echter op dat de taliban een brief aan uw winkel hadden gelegd. Op advies van uw vader bleef u hierna thuis, maar na drie dagen besloot u om opnieuw aan de slag te gaan in de winkel. Twee maanden lang waren er geen problemen, tot de taliban een nieuwe brief aan uw winkel hadden gelegd. Hierop zei uw vader dat u de winkel enige tijd moest sluiten en bleef u vervolgens een week thuis tot de taliban uw huis in de nacht aanvielen. Tijdens die aanval geraakte uw vader gewond en moest hij naar het ziekenhuis worden overgebracht. De volgende dag kreeg u telefoon van uw vader vanuit het ziekenhuis en vertelde hij u dat u het land moest verlaten omdat het te gevaarlijk was voor u om er nog te blijven.

U verliet Afghanistan in de achtste maand van het jaar 1399 (i.e., oktober-november 2020 volgens de Gregoriaanse kalender) en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk naar België. Uw vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 04 april 2021 en op 26 juni 2021 in Oostenrijk, waar er ook automatisch een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. U besloot echter verder te reizen naar België en kwam er aan op 21 juli 2021. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ongeveer een jaar geleden werd uw vader door de taliban meegenomen. Tot op vandaag blijven u en uw familie volledig in het ongewisse en slagen ze er niet in om meer informatie te bemachtigen. Drie dagen na de ontvoering van uw vader hadden ze uw huis in Jalalabad in beslag genomen. Daarnaast werd ook uw jongere broer door hen meegenomen, maar uw maternale oom kon met de hulp van de malik zijn vrijlating onderhandelen. Nadien verhuisde uw familie terug naar het dorp Kalai Naw.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan, dan vreest u gedood te zullen worden door de taliban omwille van uw werk waarbij u overheidswagens herstelde, alsook vanwege de job die uw vader deed voor de ANP.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), die van uw vader en broer, twee dreigbrieven van de taliban, de licentie van uw winkel en enkele blanco facturen. Daarbij heeft u een brief die aantoonde dat u voor de veiligheidsdiensten werkte ingediend alsook de werkdocumenten van uw vader, zijn Kabul Bank bankkaart, documenten van zijn ziekenhuisopname, zijn werkbadge en verschillende foto's van hem. Daarnaast legt u nog een originele bevestigingsbrief neer van uw werkgever in België, Brasserie De Post.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u problemen had met de taliban omdat ze u en uw vader ervan beschuldigden samen te werken met de vorige overheid en u omwille van deze problemen bent moeten vluchten (CGVS, p. 14-15).

Ten eerste dient er aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit.

Vooreerst blijkt dat u doorheen uw parcours in Europa afwijkende verklaringen hebt afgelegd omtrent uw identiteit. Zo is het opvallend dat u zich in Bulgarije liet registreren onder de naam [F.A.] en in Oostenrijk nog een andere naam gebruikte, namelijk [F.A.I.] (zie administratief dossier). Het is echter opmerkelijk dat u tot twee keer toe ontkent dat u verschillende namen had gebruikt, wanneer er hiernaar gevraagd werd. Zo werd u de vraag gesteld of u onder andere namen gekend bent of zelf ooit een andere naam hebt gebruikt, maar deze vraag ontkende u (CGVS, p. 5). Verder verklaart u dat u nooit een andere naam gebruikt heeft toen u onderweg was naar België. Wanneer u echter geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u andere namen had opgegeven in Bulgarije en Oostenrijk, verklaart u het advies te hebben opgevolgd van enkele jongens die u onderweg tegenkwam in een vluchtelingenkamp (CGVS, p. 5). Die vertelden u dat u in Oostenrijk een andere naam moest geven dan degene in Bulgarije, omdat ze u anders zouden terugsturen naar Bulgarije (CGVS, p. 5). Het commissariaat-generaal erkent de Afghaanse context waarin het gebruik van familienamen geen evidentie is, maar er valt niet omheen te draaien dat u door uw aanvankelijk ontkennende houding heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de identiteit van essentieel belang is voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Uw danig wijzigende verklaringen omtrent uw identiteit doen dan ook verdere afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw identiteit.

U hebt voor deze asielprocedure ook geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zou kunnen staven. Zo hebt u slechts een fotokopie neergelegd van uw taskara (CGVS, p. 4). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn - ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen - niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Volledigheidshalve kan hier aan toegevoegd worden dat de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging al bij voorbaat in belangrijke mate ondermijnd wordt door het gegeven dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk besloot de asielprocedure niet te doorlopen (zie administratief dossier). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt en er uiteraard ook de asielprocedure doorloopt.

Ten tweede dient er opgemerkt te worden dat indien er zou worden aangenomen dat u als garagist werkte aan overheidsvoertuigen, dan nog toont u niet aan dat u vanwege deze werkactiviteiten door de taliban werd gevisieerd. Alleszins heeft u de voorgehouden problemen geenszins geloofwaardig gemaakt.

In eerste instantie oogt de door u geschilderde gang van zaken al bijzonder onaannemelijk. Zo verklaart u dat de taliban u tijdens het eerste telefonisch contact aanmaanden om te stoppen met uw job en om een samenwerking met hen te beginnen (CGVS, p. 14). Dat u dacht dat het ging om een grap is al een eerste merkwaardigheid, maar dat u ook nog eens overging tot het beledigen van de persoon aan de andere kant van de lijn komt hoogst onwaarschijnlijk over. Tevens is het wel erg frappant dat de taliban u pas een week later opnieuw zouden hebben opgebeld nadat u het eerste telefoongesprek abrupt had beëindigd (CGVS, p. 14). Indien ze werkelijk met u wilden samenwerken, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze u niet de kans zouden geven om te vluchten of het probleem te gaan melden bij de veiligheidsdiensten. De vraag dringt zich dan ook op waarom de taliban ervoor kozen om u telefonisch te contacteren en niet in levende lijve. Gezien de eerste bedreiging niet effectief bleek, moge men eerder verwachten dat ze u dan onmiddellijk rechtstreeks komen opzoeken. U werd vervolgens opnieuw gevraagd om met hen samen te werken, en dit ondanks dat ze hun ongenoegen over uw gedrag tijdens het eerste telefoongesprek uitten door u een 'stoute' jongen te noemen (CGVS, p. 14). Dat de taliban alsnog met u wilden samenwerken, is dan ook verbazingwekkend. Verdere vragen rijzen ook over de reden waarom de taliban dachten dat u geschikt was om met hen samen te werken, aangezien u en ook uw familie duidelijk overheidsgezind waren. Dit lijkt namelijk een risicovolle samenwerking. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban aan u die vraag zouden hebben gesteld. Opnieuw gaan er vreemd genoeg een aantal dagen voorbij vooraleer de taliban opnieuw met u contact opnemen. Bij het derde

telefonisch contact verandert de toon van de taliban echter volledig en dreigen ze u te vermoorden bij het negeren van hun bevel. Deze keer weten ze u ook meer te vertellen over de samenwerking met de taliban, en verklaart u dat ze u vroegen om een bom in de voertuigen van de overheid te plaatsen. De vaststelling dringt zich op dat u bij de DVZ nooit enige melding had gemaakt dat u de taliban met u wilden samenwerken en u hadden gevraagd om een bom te plaatsen in de voertuigen van de overheid (DVZ, vragenlijst CGVS). Daar beperkte u zich tot de verklaring dat u van de taliban moest stoppen met uw werk (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Het is niet alleen vreemd dat u dit voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nooit had gemeld, maar ook de logica van uw verklaringen houden hierdoor geen stand. Om hun plannen te kunnen uitvoeren, was het voor hen allesbehalve zinvol dat ze u zouden laten stoppen met uw werk. Zonder uw werk was het immers helemaal niet mogelijk om een bom te kunnen plaatsen in de voertuigen van de overheid. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen en vrees.

Daarenboven oogt het ook uitermate merkwaardig dat u al die tijd gewoon bent blijven verder werken. Pas na het ontvangen van de eerste dreigbrief besloot u voor het eerst op advies van uw vader enkele dagen thuis te blijven, maar nadien ging u terug gaan werken in uw winkel (CGVS, p. 14). Ook bij de tweede brief ging u na een week alweer aan de slag. Dat u na drie telefonische bedreigingen en het ontvangen van twee dreigbrieven geen enkel risico zag in het hervatten van uw job, een job waarvan de taliban reeds hadden gevraagd om hiermee te stoppen, komt volledig ongerijmd over. Hiermee zette u immers uw leven op het spel. Hierop gewezen, beweert u dat de overheid u zou tegenhouden indien u uw winkel zou willen sluiten, omdat ze niemand anders vertrouwden met hun auto's en het alternatief niet voor handen hadden om hun herstellingen ergens anders uit te laten voeren (CGVS, p. 23). Deze verklaring houdt helemaal geen steek omdat ook de overheid vanwege deze bedreigingen een enorm risico neemt door hun wagens bij u te laten repareren, aangezien er aan u werd gevraagd om een bom te plaatsen in één van hun voertuigen. Uw matige reactie op deze bedreigingen, ondergraaft dan ook de ernst van uw vrees. Dit wordt verder bevestigd aangezien er geen enkele daadkrachtige veiligheidsmaatregel door u of uw vader werd genomen (CGVS, p. 21). Er mag nochtans vanuit de job van uw vader verwacht worden dat hij van enig protocol op de hoogte zou zijn om met dergelijke dreiging om te gaan. Gevraagd of uw vader iets specifiek had gedaan om u veilig te stellen, verklaart u dat hij u het advies gaf om enkele dagen thuis te blijven. Logischerwijs zou men verwachten dat hij deze bedreigingen op zijn werk had gemeld. Hiernaar gevraagd zegt u nu plotseling wel dat uw vader zijn oversten had ingelicht en dat ze hem lieten weten dat hij voorzichtig moest zijn en dat ze ook een oogje in het zeil zouden houden. Deze verklaring strookt niet met de reactie die men kan verwachten van de veiligheidsdiensten in een dergelijke situatie (CGVS, p. 21).

Ook uw verklaringen omtrent de werkwijze die door de taliban werden toegepast om u te bedreigen, vertonen een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Indien de taliban u werkelijk zouden hebben willen viseren, komt het weinig doeltreffend over dat ze zich tot u zouden wenden via telefoon en brief. De vaststelling dringt zich op dat indien de taliban u werkelijk in het vizier zouden hebben gehad zij ruimschoots de kans zouden hebben gekregen u te pakken te krijgen, aangezien u het werk al die tijd hebt verder gezet. Het is bovendien vreemd dat u verklaart na de derde telefoon in de nacht terug naar huis te zijn gekeerd, ondanks de door u geschetste veiligheidssituatie (CGVS, p. 14). U beweert immers dat de taliban 's nachts actief waren (CGVS, p. 13). Wetende dat de taliban u al sinds enige tijd viseerden, komt dergelijke risicovolle houding onaannemelijk over. Indien u werkelijk een doelwit zou zijn geweest, dan doet het immers bijzonder merkwaardig aan dat ze u niet persoonlijk zouden hebben benaderd om u onder druk te zetten om hun plannen uit te voeren.

Verder legt u ook wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen incoherente verklaringen af. U verklaart op het Commissariaat-generaal dat u Afghanistan verliet in de 8e maand van jaar 1399 volgens de Afgaanse kalender (CGVS, p. 15), wat omgezet naar de Gregoriaanse kalender overeenkomt met omstreeks oktober-november 2020. Echter dateren uw dreigbrieven van het voorgaande jaar, namelijk 2019. Op de eerste brief staat de Islamitische datum 12/1/1441 (i.e., 12 Muharram 1441), wat overeenkomt met 12 september 2019 volgens de Gregoriaanse kalender. U verklaart dat de tweede brief twee maanden later werd afgegeven (CGVS, p. 14), wat ook wordt bevestigd door de datum op de dreigbrief, 12/3/1441 (i.e., 12 Rabi' al-Awwal 1441). Dat u beweert een week na het ontvangen van de tweede dreigbrief én de dag na de aanval op uw huis het land te hebben verlaten, komt echter niet overeen met uw vertrekdatum en is een bijkomende aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend op het vorige kunnen ook de documenten van uw vader, waarvan u beweert dat deze zijn ziekenhuisopname naar aanleiding van de aanval op uw huis bewijzen, niet correct in uw chronologie geplaatst worden (CGVS, p. 17). Een week na het ontvangen van de tweede dreigbrief werd uw huis aangevallen (CGVS, p. 14). Daarbij verklaart u dat uw vader gewond was geraakt en meteen naar het ziekenhuis werd overgebracht. De datum op deze dreigbrief komt echter overeen met 12 november 2019 volgens de Gregoriaanse kalender. Op één van de medische documenten van uw vader staan er echter

vreemd genoeg data die zich situeren voor het ontvangen van de tweede dreigbrief. Op één van deze documenten valt er namelijk te lezen dat uw vader werd opgenomen op 07 Mizan 1398 (i.e., Afghaanse kalender) wat overeenkomt met 26 september 2019 volgens de Gregoriaanse kalender en wat dus niet overeenkomt met de door u geschetste chronologie. Dit medisch document werd dus opgesteld nog voor u de tweede dreigbrief had ontvangen. U legt daarnaast nog een foto neer van uw vader met littekens op zijn linkerarm ter staving van de aanval op uw huis waarbij uw vader gewond geraakte (CGVS, p. 4, 17), maar zoals eerder reeds vermeld, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat deze foto uw vader betreft en zelfs al zou uw vader zijn verwond, geven deze foto en medische documenten geen duiding bij de omstandigheden waarin hij die verwondingen zou hebben opgelopen.

Ten derde legt u twijfelachtige verklaringen af betreffende de werkzaamheden van uw vader en daarmee ook de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ongeveer een jaar geleden na uw vertrek door de Taliban werd meegenomen (CGVS, p. 13, 15, 22).

U bent immers niet in staat om enige concrete informatie omtrent uw vader zijn werkactiviteiten weer te geven en een klaar beeld van zijn profiel te schetsen, waardoor het door u naar voren geschoven profiel van uw vader aan geloofwaardigheid inboet. Wanneer u bijvoorbeeld wordt gevraagd naar de taken van uw vader als tweede luitenant van het antiterrorisme departement, geeft u een heel algemeen antwoord en komt u niet verder dan te verklaren dat uw vader het bevel moest geven wanneer ze een melding kregen over de Taliban, ISIS of drugs, en dat ze vervolgens ter plaatse moesten gaan om deze melding verder te onderzoeken (CGVS, p. 11, 19). Gevraagd naar wat de specifieke rol van uw vader was in deze opdracht, verklaart u dat hij verantwoordelijk was voor het onderzoek en dat hij naar de plek moest gaan van waar men een melding had ontvangen om te zien of men correcte informatie had binnengekregen. Vervolgens overlegde men met de manager van terrorisme (CGVS, p. 11). Meer concrete informatie weet u echter niet aan te brengen, waardoor uw verklaringen weinig doorleefd overkomen. Verder slaagt u er ook niet in om meer dan één specifieke situaties te omschrijven waarbij uw vader dergelijke meldingen moest onderzoeken. U haalt slechts één situatie aan (CGVS, p. 19). Gevraagd naar nog voorbeelden, geeft u het antwoord dat er veel voorbeelden zijn maar dat hij die niet allemaal aan u had uitgelegd. U vraagt dan ook welke u moet uitleggen, waarop er gespecificeerd wordt om een situatie verduidelijken waarbij uw vader gewond was geraakt. Het is opvallend dat u van alle voorbeelden u een situatie aanhaalt waarbij u geen enkele melding maakt van enige betrokkenheid van uw vader. U haalt immers een conflict aan in Khogyani waarbij het hoofd van het politiehoofdkantoor werd vermoord (CGVS, p. 19-20). Tot slot lijkt uw verklaring dat uw vader meteen als tweede luitenant werd tewerkgesteld na het volgen van zes maanden opleiding aan de academie, veeleer merkwaardig (CGVS, p. 19). Zo bleek uw vader over geen enkele militaire voorgeschiedenis te beschikken, en zou hij voor zijn job bij de ANP aan het werk zijn geweest als zakenman (CGVS, p. 11). Dat uw vader dan meteen in dergelijke hoge rang van start kon gaan, zonder dat hij eerst enkele jaren in een lagere rang van start zou gaan, is niet aannemelijk. Dat de overste van uw vader de rang van 'manager' bekleedde (CGVS, p. 19), is voorts opmerkelijk aangezien dit een ongewone titel is binnen het hiërarchische systeem van de ANP (zie administratief dossier, blauwe map).

De door u neergelegde kopieën van werkdocumenten van uw vader, waarmee u de werkactiviteiten van uw vader wenst aan te tonen zijn niet in staat om uw geloofwaardigheid betreffende het feit dat uw vader werkzaam was als tweede luitenant bij de ANP te herstellen. Om te beginnen dient aangestipt te worden dat het allemaal kopieën betreffen waaraan sowieso slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend. Daarbij kan u in wezen op geen enkele manier aantonen dat de persoon die in de voorgelegde documenten wordt vermeld en de persoon die op de foto's te zien is, werkelijk uw vader is. U legt immers geen enkel overtuigend stuk neer betreffende uw eigen identiteit en die van uw vader (zie supra). U kan evenmin enig authentiek fotomateriaal voorleggen waarop uw samen te zien bent met de man die u als uw vader bestempelt. Echter kan u wel heel wat foto's neerleggen van uw beweerde vader tijdens werkbijeenkomsten, maar ontbreekt u in wezen volledig aan foto's in gezinsverband, hetgeen verwondering wekt aangezien u sinds uw geboorte samen met uw vader woonde (CGVS, p. 7). Als reden hiervoor geeft u de weinig afdoende verklaring dat u nooit had gedacht dat u naar het buitenland zou gaan, en bevestigt u ook geen enkele foto samen te hebben met uw vader (CGVS, p. 18). Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet

het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Zoals eerder werd aangehaald (zie supra) dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde.

De vaststelling dat u weinig overtuigende verklaringen aflegt betreffende de werkzaamheden van uw vader, ondermijnt uw geloofwaardigheid alsook de oprechtheid van uw verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontvoering van uw vader. Door het afleggen van twijfelachtige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen dient er nogmaals op gewezen te worden dat deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden (zie supra).

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtredenen. Derhalve kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan,

maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin

wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) alsook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en het vertrouwensbeginsel.

2.2. Vooreerst wenst verzoekende partij te onderlijnen dat haar identiteit en nationaliteit niet betwist worden, namelijk dat zij een Afghaanse staatsburger is, afkomstig uit de provincie Laghman.

Met betrekking tot haar identiteit legt verzoekende partij uit dat zij in Bulgarije verklaarde dat haar voornaam F. was en dat zij de zoon van A. was. Zij heeft hierbij geen misleidende verklaringen afgelegd. Zij heeft nooit verklaard Fa. te heten en stelt dat er sprake is van een misverstand met de tolk in Bulgarije. Bovendien, zoals de verwerende partij ook stelt, is het gebruik van namen geen evidentie in Afghanistan. In Oostenrijk gebruikte zij een andere naam omdat zij bang was om teruggestuurd te worden naar Bulgarije waar zij in mensonwaardige omstandigheden leefde. Volgens haar houdt verwerende partij geen rekening met de levensomstandigheden van asielzoekers tijdens hun traject van hun land van herkomst naar West-Europa. Verder heeft zij de moeite gedaan om een kopie van haar taskara neer te leggen en is zij verbaasd over hoeveel belang er door verwerende partij aan de neerlegging van een taskara gehecht wordt aangezien zij meestal van mening is dat dit slechts relatieve bewijswaarde heeft. Zij benadrukt nogmaals dat zij niet in Bulgarije of Oostenrijk wilde blijven en stelt dat het feit dat zij geen verzoek om internationale bescherming indiende in deze landen geen doorslaggevend element is om te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Hierna gaat zij in op de persoonlijke problemen die zij ondervond als gevolg van haar tewerkstelling als garagist waarbij zij overheidsvoertuigen repareerde. Zij dacht dat de eerste bedreigingen die geuit werden afkomstig waren van concurrenten uit Jalalabad waardoor zij deze niet serieus nam. Met betrekking tot de handelswijze van de taliban stelt zij dat het voor haar onmogelijk is om deze uit te leggen aangezien zij de intenties, plannen en strategieën van de taliban niet kent. Zij verklaart dat de taliban haar niet in levende lijve konden opzoeken omdat haar atelier in de stad Jalalabad gelegen was, die onder controle stond van de overheid. Zij verklaarde bovendien dat de taliban aanwezig was aan de andere kant van de rivier en niet waar zij woonde omdat de politie daar patrouilleerden. Zij konden echter wel dreigbrieven achterlaten door gebruik te maken van spionnen. De taliban konden haar enkele dagen niet bereiken omdat zij haar simkaart kapotgemaakt had. Verzoekende partij had weldegelijk nut voor de taliban aangezien zij de voertuigen van overheidstroepen repareerde waardoor zij gemakkelijk een bom kon plaatsen. Met betrekking tot haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt zij dat zij in het kort diende uit te leggen wat er allemaal gebeurd was waardoor zij niet in detail kon treden. Daarnaast had zij

geen andere keuze dan te blijven werken aangezien zij haar familie moest onderhouden, gedwongen zou zijn door de overheidstroepen om verder te werken en zij het bovendien ook belangrijk vond om haar land te dienen. Zij heeft daarenboven wel voorzorgsmaatregelen genomen door meerdere keren haar simkaarten te breken en doordat haar vader zijn oversten ingelicht had van de problemen met de taliban. Ten slotte verklaart zij dat zij zich vergist heeft tijdens het persoonlijk onderhoud en weldegelijk vroeger vertrokken is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij namelijk 19 maanden daarvoor vertrokken te zijn wat overeenkomt met begin 2020.

Verzoekende partij stelt dat zij overtuigende verklaringen afgelegd heeft betreffende de tewerkstelling van haar vader en verwijst naar het persoonlijk onderhoud. Verwerende partij heeft niet voldoende doorgevraagd hieromtrent en heeft enkel rekening gehouden met een deel van haar verklaringen om een oordeel te vellen, hiermee schendt zij haar zorgvuldigheidsplicht.

Vervolgens gaat verzoekende partij in op haar verwestering en preciseert dat zij Afghanistan in 2020 heeft verlaten en bijna twee jaar in Europa verblijft. Zij zou zich hebben aangepast aan de westerse wereld, aan de manier van leven, denken en de mentaliteit. Zij kleedt en gedraagt zich op een westerse manier. Zij heeft veel vrienden, werkt in een restaurant waar alcohol en varkensvlees geserveerd worden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan nadat zij hier een asielaanvraag heeft ingediend en nadat zij zich psychologisch en fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld zal een gevaar voor discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken. Zij vreest om er beschouwd te worden als een afvallige. Zij is van mening dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben en verwijst hiervoor naar verschillende rapporten. Afghaanse terugkeerders zijn vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, burensamenleving, maar ook de taliban die aan de macht zijn. Verschillende terugkeerders zouden zelfs vermoord zijn. De stigmatisering van Afghanen die een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen. Zij benadrukt dat er een jaar na de regimeverandering nog steeds heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, maar dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijk zeer ernstig zijn aangezien de taliban nu de volledige macht hebben en dat de objectieve informatie waarop de beslissing is gesteund hieromtrent ook zeer somber is. De commissaris-generaal biedt volgens haar geen geruststellende garanties over een veilige terugkeer. Zij meent dat ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan en ondanks het feit dat er van uitgegaan kan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sedert de machtsovername, de beslissing voorbarig is. Zij verwijst dienaangaande nog naar een arrest van de Raad. Volgens haar verliest verwerende partij uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief als een subjectief element bevat en verwijst hiervoor naar het handboek van de UNHCR. Zij stelt dat verwerende partij haar persoonlijkheid niet beoordeeld heeft. Het is voor haar onmogelijk om zich aan te passen aan de Afghaanse manier van denken.

Vervolgens geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel en besluit zij dat aangezien de argumenten van de commissaris-generaal *supra* weerlegd werden, haar het voordeel van de twijfel dient gegund te worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood. Zij wijst erop dat er nog steeds een gebrek aan informatie is over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan volgens verzoekende partij een ongekende hongersnood en is de situatie dramatisch. Zij vervolgt dat een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan, de scholingsperspectieven van de meisjes betreft, wat een onderwerp is dat alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Volgens haar is het scholingsverbod van meisjes één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, is volgens haar de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van het optreden van de actoren in de situatie.

Vervolgens meent verzoekende partij dat zij zich in Afghanistan bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit. Sinds de machtsovername wordt er veel informatie

gemanipuleerd en werden er vele onafhankelijke mediabronnen verplicht om hun werkzaamheden stop te zetten. Hierdoor dient er voorzichtig te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen. Zij betwist vervolgens de stelling dat er in Afghanistan geen sprake meer zou zijn van een gewapend conflict, gelet op de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP. De stelling dat er slechts één actor overblijft, is volgens haar een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict. Zij stelt dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert, op basis van “een zekere appreciatiemarge”, waaronder “het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal”, wat het Hof van Justitie precies oplegt om niet te doen.

2.3. Stukken

2.3.1. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten en krantenartikels:

- UNHCR, “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés”;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”, 30 augustus 2018;
- InfoMigrants, “Afghans deported from Europe at risk from ‘barbaric regime’”, 6 september 2021 ;
- EASO, “Afghanistan Country Focus. Country of Origin Information Report”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan. Country Focus”, april 2022;
- UNDP, “Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis”, december 2021;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, “Humanitarian Programme Cycle 2022”, January 2022;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”, februari 2022;
- World Food Programme, “Afghanistan ‘situation report’”, 3 maart 2022;
- De Morgen, “Afghaanse meisjes mogen toch niet naar school: ‘De directeur moest zelf ook huilen’”, 24 maart 2022;
- Amnesty International, “Afghanistan: Taliban ontzeggen meisjes onderwijs, met grote gevolgen voor hun toekomst”, 28 maart 2022;
- Dr Christel Querton, “The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”, 11 oktober 2021;
- Human Rights Council, “Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights (A/HRC/51/6) (Advance Unedited Version)”, 6 september 2022;
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger”, 4 augustus 2022;
- UNAMA, “Human Rights in Afghanistan 15 August 2021 – 15 June 2022”, 20 juli 2022;
- VRT, “Eerste openbare executie sinds taliban opnieuw aan de macht zijn in Afghanistan”, 7 december 2022.

2.3.2. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoekende partij aan volgende stukken:

- het rapport “Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3);
- Werkdocument van verzoeker (stuk 4).

3. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij op 28 april 2023 een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. In haar nota met opmerkingen verwijst de verzoekende partij naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- COI Focus, “Afghanistan. De Afghaanse Nationale politie (Afghan National Police, ANP)”, 8 augustus 2018;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;

- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 29 augustus 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waar hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. “Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoekende partij moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zij vreest gedood te worden door de taliban omwille van haar werk waarbij zij overheidswagens herstelde, alsook vanwege de job van haar vader voor de ANP. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt verzoekende partij een aantal documenten voor: een kopie van de taskara's van zichzelf, haar broer en haar vader, twee dreigbrieven van de taliban, de licentie van haar winkel en enkele *blanco* facturen, een brief die aantoont dat zij voor de veiligheidsdiensten werkte, werkdocumenten van haar vader, de Kabul Bank bankkaart van haar vader, documenten van haar vaders ziekenhuisopname, zijn werkbadge en verschillende foto's van hem alsook een originele bevestigingsbrief van haar tewerkstelling bij Brasserie De Post.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter, te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft de door verzoekende partij neergelegde documenten, stelt de bestreden beslissing op pertinente wijze: *“U hebt voor deze asielpcedure ook geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zou kunnen staven. Zo hebt u slechts een fotokopie neergelegd van uw taskara (CGVS, p. 4). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn - ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen - niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.*

[...]

Aansluitend op het vorige kunnen ook de documenten van uw vader, waarvan u beweert dat deze zijn ziekenhuisopname naar aanleiding van de aanval op uw huis bewijzen, niet correct in uw chronologie geplaatst worden (CGVS, p. 17). Een week na het ontvangen van de tweede dreigbrief werd uw huis aangevallen (CGVS, p. 14). Daarbij verklaart u dat uw vader gewond was geraakt en meteen naar het ziekenhuis werd overgebracht. De datum op deze dreigbrief komt echter overeen met 12 november 2019 volgens de Gregoriaanse kalender. Op één van de medische documenten van uw vader staan er echter vreemd genoeg data die zich situeren voor het ontvangen van de tweede dreigbrief. Op één van deze documenten valt er namelijk te lezen dat uw vader werd opgenomen op 07 Mizan 1398 (i.e., Afghaanse kalender) wat overeenkomt met 26 september 2019 volgens de Gregoriaanse kalender en wat dus niet overeenkomt met de door u geschetste chronologie. Dit medisch document werd dus opgesteld nog voor u de tweede dreigbrief had ontvangen. U legt daarnaast nog een foto neer van uw vader met littekens op zijn linkerarm ter staving van de aanval op uw huis waarbij uw vader gewond geraakte (CGVS, p. 4, 17), maar zoals eerder reeds vermeld, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat deze foto uw vader betreft en zelfs al zou uw vader zijn verwond, geven deze foto en medische documenten geen duiding bij de omstandigheden waarin hij die verwondingen zou hebben opgelopen.

[...]

e door u neergelegde kopieën van werkdocumenten van uw vader, waarmee u de werkactiviteiten van uw vader wenst aan te tonen zijn niet in staat om uw geloofwaardigheid betreffende het feit dat uw vader werkzaam was als tweede luitenant bij de ANP te herstellen. Om te beginnen dient aangestipt te worden dat het allemaal kopieën betreffen waaraan sowieso slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend. Daarbij kan u in wezen op geen enkele manier aantonen dat de persoon die in de voorgelegde documenten wordt vermeld en de persoon die op de foto's te zien is, werkelijk uw vader is. U legt immers geen enkel overtuigend stuk neer betreffende uw eigen identiteit en die van uw vader (zie supra). U kan evenmin enig authentiek fotomateriaal voorleggen waarop uw samen te zien bent met de man die u als uw vader bestempelt. Echter kan u wel heel wat foto's neerleggen van uw beweerde vader tijdens werkbijeenkomsten, maar ontbreekt u in wezen volledig aan foto's in gezinsverband, hetgeen verwondering wekt aangezien u sinds uw geboorte samen met uw vader woonde (CGVS, p. 7). Als reden hiervoor geeft u de weinig afdoende verklaring dat u nooit had gedacht dat u naar het buitenland zou gaan, en bevestigt u ook geen enkele foto samen te hebben met uw vader (CGVS, p. 18).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door verzoekende partij volledig ongemoeid gelaten.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken omdat zij vreest door de taliban gedood te worden omwille van haar werk waarbij zij overheidswagens herstelde alsook het werk van haar vader bij de ANP.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- haar algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat zij afwijkende verklaringen aflegt omtrent haar identiteit doorheen haar parcours in Europa. In Bulgarije liet zij zich registreren onder een andere naam, maar zij ontkent dit tot tweemaal toe om vervolgens te stellen dat zij dit gedaan heeft op advies van enkele jongens die zij onderweg tegengekomen was in een vluchtelingenkamp. Zij trachtte hiermee de Belgische asielinstanties te misleiden;
- zij noch in Bulgarije, noch in Oostenrijk de asielprocedure doorlopen heeft wat afbreuk doet aan de ernst van haar vrees;
- zij niet aantoonbaar dat zij omwille van haar werkzaamheden als garagist, waarbij zij overheidswagens repareerde, door de taliban geïdoleerd werd. De door verzoekende partij voorgestelde gang van zaken is zeer onaannemelijk, namelijk dat zij oorspronkelijk dacht dat het om een grap ging, de taliban pas een week na het eerste telefoontje zouden teruggebeld hebben en haar niet in levende lijve gecontacteerd hebben om vervolgens bij het derde telefonisch contact dreigen haar te vermoorden. Het is bovendien onduidelijk waarom de taliban met haar zouden willen samenwerken aangezien zij en haar familie duidelijk overheidsgezind waren. Het is onlogisch dat de taliban haar enerzijds zouden vragen om te stoppen met haar werk en anderzijds met haar willen samenwerken om bommen te plaatsen in overheidswagens;
- het merkwaardig is dat zij doorheen deze periode is blijven werken in haar garage. Zij besloot pas na de eerste dreigbrief om tijdelijk thuis te blijven, waarna zij gewoon terug aan het werk ging. Ook na een tweede dreigbrief ging verzoekende partij na een week terug aan het werk. Haar matige reactie op deze bedreigingen ondergraaft de ernst van haar vrees. Vanuit de job van haar vader zou nochtans verwacht worden dat hij van enig protocol op de hoogte zou zijn om met dergelijke dreigingen om te gaan;
- zij ook omtrent de chronologie incoherente verklaringen aflegt. Volgens haar verklaringen op het CGVS zou zij pas eind 2020 gevlucht zijn, een week na het ontvangen van de tweede dreigbrief terwijl de dreigbrieven die zij neerlegt dateren van 2019;
- zij twijfelachtige verklaringen aflegt omtrent de werkzaamheden van haar vader en daarmee ook de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Zij is niet in staat om enige concrete informatie mee te delen over de werkactiviteiten van haar vader of om een klaar beeld van zijn profiel te schetsen. Bovendien is het zeer merkwaardig dat haar vader meteen als tweede luitenant tewerkgesteld werd na het volgen van zes maanden opleiding aangezien hij geen enkele militaire voorgeschiedenis had;
- zelfs indien zij familie zou zijn van een persoon die tot de ANP behoorde, zij geen zaken aanhaalt die ervoor zorgen dat de taliban haar zouden viseren. Het loutere feit dat zij een familielid zou zijn, volstaat niet om een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

6.3.1. Verzoekende partij gaat vooreerst in op haar verklaringen rond haar identiteit. Zij verwijst naar haar verklaringen en stelt dat zij in Bulgarije nooit verklaard heeft een andere naam te hebben en wijt dit aan een misverstand tussen haar en de tolk in Bulgarije. Het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen alsook het doen van *post factum* verklaringen, volstaan niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Vervolgens bekent zij dat zij in Oostenrijk wel gebruik maakte van een andere naam omdat zij bang was om teruggestuurd te worden naar Bulgarije. Het feit dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe ontkent dat zij verschillende namen gebruikt heeft en het feit dat zij zowel de Oostenrijkse als de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden doen afbreuk aan haar geloofwaardigheid (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 5). Het is van essentieel belang voor het verzoek om internationale bescherming om een correct zicht op haar identiteit te bieden, wat verzoekende partij *in casu* niet doet. Waar zij nog stelt dat het gebruik van namen in Afghanistan geen evidentie is, kan zij niet gevolgd worden aangezien zij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf toegeeft opzettelijk gebruik gemaakt te hebben van een andere naam. Zij legt bovendien ook enkel een kopie van haar taskara neer. Deze kopie heeft slechts een beperkte bewijswaarde aangezien enerzijds uit de objectieve landeninformatie blijkt dat er wijdverspreide corruptie en documentenfraude bestaat in Afghanistan en dat op eenvoudige manier via fraude officiële documenten kunnen worden verkregen en anderzijds dit slechts een kopie betreft van een taskara waarvan de echtheid niet nagegaan kan worden. Dit in combinatie met het feit dat verzoekende partij verschillende namen gebruikte doorheen de procedures in Europa doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Ook het feit dat verzoekende partij nagelaten heeft om in Bulgarije en Oostenrijk de asielprocedure te doorlopen, doet afbreuk aan de ernst van haar vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het is verder niet de taak van de Belgische asielinstanties om de levensomstandigheden waarin verzoekende partij in Bulgarije verbleven heeft, na te gaan. In het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade van verzoekende partij ten opzichte van haar land van herkomst beoordeeld, *in casu* Afghanistan.

6.3.2. Ook met betrekking tot haar persoonlijke problemen met de taliban kan de argumentatie van verzoekende partij niet overtuigen. Waar zij stelt dat zij dacht dat de eerste bedreigingen die zij ontving, uitgingen van concurrenten uit Jalalabad en daarom tijdens het persoonlijk onderhoud over een “grap” sprak, merkt de Raad op dat het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen alsook het doen van *post factum* verklaringen zoals deze, niet volstaan om de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Vervolgens gaat verzoekende partij in op de handelswijze van de taliban. Er wordt van de verzoekende partij niet verwacht, zoals zij in het verzoekschrift doet uitschijnen, dat zij de drijfveren of handelswijze van de taliban om op de door haar voorgehouden manier tewerk te gaan, zou toelichten. Er kan in de door de verzoekende partij zelf geschetste context echter wel degelijk worden aangenomen dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban haar een kans zouden geven om te vluchten of het probleem te gaan melden bij de veiligheidsdiensten door zoveel tijd te laten tussen de verschillende bedreigingen alsook haar enkel telefonisch te bedreigen en niet in levende lijve. Daarnaast verklaart verzoekende partij in het verzoekschrift enerzijds dat de taliban nooit naar hun kant van de stad kwamen omdat de overheid daar aanwezig was, behalve uitzonderlijk één keer om hun huis aan te vallen en anderzijds verklaarde ze tijdens het persoonlijk onderhoud dat ‘als ze kwamen het nacht was’ (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Door in het verzoekschrift plots *post factum* te verklaren dat zij het hier nog steeds zou hebben over de aanwezigheid van de taliban aan de andere kant van de rivier en niet in de stad, kan verzoekende partij deze tegenstrijdigheden niet verschonen. Ook het louter verwijzen naar haar reeds afgelegde verklaringen volstaat niet om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partij vervolgens aanhaalt dat zij weldegelijk nut had voor de taliban omdat zij overheidswagens repareerde en dus gemakkelijk een bom in deze auto's kon plaatsen en de taliban er aldus belang bij hadden om haar te overtuigen om voor hen te werken, merkt de Raad op dat, zoals terecht in de bestreden beslissing gesteld, dit niet te rijmen valt met de verklaringen van verzoekende partij dat de taliban haar vroegen om met haar werk te stoppen. Zonder haar werk was het immers niet mogelijk om een bom te plaatsen in de voertuigen van de overheid. Daarenboven maakte verzoekende partij van deze opdracht van de taliban geen melding bij DVZ en beperkte zij zich daar tot het stellen dat zij met haar werk diende te stoppen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat verzoekende partij kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt op DVZ, meer in het bijzonder de opdracht dat zij van de taliban gekregen had. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtredenen diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd.

Ook haar uitleg dat zij geen andere keuze had dan te blijven werken omdat zij haar familie moest onderhouden en de overheid haar gedwongen zou hebben om verder te werken, kan niet overtuigen. Het valt niet met elkaar te rijmen dat de overheid verzoekende partij zou verplichten om verder te werken, nadat haar vader, die volgens haar verklaringen werkzaam was bij de ANP, de overheid op de hoogte gesteld zou hebben van hun problemen met de taliban en het feit dat zij vroegen om bommen te plaatsen in overheidswagens (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Dit houdt namelijk vooral voor hen een risico in. Er kan verwacht worden dat er door de vader van verzoekende partij alsook de personen die op de hoogte gebracht werden, effectievere voorzorgsmaatregelen genomen zouden worden om de plannen van de taliban tegen te gaan. Dat verzoekende partij haar simkaart meerdere keren vernietigde, kan niet gezien worden als een voldoende effectieve maatregel.

Ten slotte verklaart verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij zich tijdens het persoonlijk onderhoud vergist heeft met betrekking tot het moment waarop zij Afghanistan verlaten heeft. Zij heeft hiervan echter niet eerder melding gemaakt. Nochtans heeft zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud ontvangen en aldus de mogelijkheid gekregen om eventuele vergissingen op te merken. Dat zij nu slechts *post factum* beweert zich vergist te hebben, kan geen verschoning bieden voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij incoherente verklaringen aflegt wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen.

6.3.3. Ten slotte gaat verzoekende partij in op haar problemen omwille van het werk van haar vader. Zij is het niet eens met verwerende partij waar zij stelt dat zij twijfelachtige verklaringen zou afgelegd hebben omtrent de tewerkstelling van haar vader. Zij slaagt er echter niet in om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen door louter te verwijzen naar haar afgelegde verklaringen en te herhalen dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud onder andere informatie gegeven heeft over zijn taken, zijn rang en hoe haar vader aan de job geraakt is.

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in het verzoekschrift beweert, wel voldoende verschillende vragen gesteld heeft met betrekking tot de tewerkstelling van haar vader (*“Wat deed uw vader dan precies?”, “Wat was de taak van uw vader in deze opdracht?”, “Kan u mij wat meer vertellen over de rang dat uw vader had?”, “Hoeveel mensen had uw vader onder hem?”, “Kan u mij eens een specifieke situatie omschrijven dat uw vader had meegemaakt waarbij hij een melding kreeg en het moest gaan onderzoeken?”* ...). Verzoekende partij kan niet zonder meer stellen dat haar niet voldoende vragen gesteld werden. Bovendien is het aan verzoekende partij zelf om alle nodige informatie mee te delen tijdens de procedure tot internationale bescherming.

Waar zij stelt foto's neergelegd te hebben om haar vaders contacten met hooggeplaatste verantwoordelijken van het voormalige regime te bewijzen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende argumenteert met betrekking tot de neergelegde foto's:

“Daarbij kan u in wezen op geen enkele manier aantonen dat de persoon die in de voorgelegde documenten wordt vermeld en de persoon die op de foto's te zien is, werkelijk uw vader is. U legt immers geen enkel overtuigend stuk neer betreffende uw eigen identiteit en die van uw vader (zie supra). U kan evenmin enig authentiek fotomateriaal voorleggen waarop uw samen te zien bent met de man die u als uw vader bestempelt. Echter kan u wel heel wat foto's neerleggen van uw beweerde vader tijdens werkbijeenkomsten, maar ontbreekt u in wezen volledig aan foto's in gezinsverband, hetgeen verwondering wekt aangezien u sinds uw geboorte samen met uw vader woonde (CGVS, p. 7).”

Het betoog van de verzoekende partij is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gepronounced vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.4.1. Verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat zij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Zij voert aan dat zij Afghanistan in 2020 verlaten heeft en bijna twee jaar in Europa verblijft waardoor zij de tijd gehad heeft om zich aan te passen aan de westerse wereld.

6.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekende partij haar profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het

EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6.4.3. Heden maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij zich dermate Westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van Westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Door louter erop te wijzen dat Afghanen die zich lange tijd in het buitenland bevinden door de taliban als verwesterd beschouwd worden, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Ze komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Ze brengt immers geen enkel concreet element aan dat erop kan wijzen dat zij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt zou hebben.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl, is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij ze aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat ze bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat ze afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel geheel in gebreke.

Gelet op haar vertrek uit Afghanistan in 2020 blijkt dat ze op het moment van haar vertrek meerderjarig was. Hieruit volgt dat ze al was gevormd naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen voor ze in België aankwam. Ze toont niet aan dat ze deze Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin ze is opgegroeid, heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds 21 juli 2021, *in casu* ongeveer twee jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat ze dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat ze geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf van ongeveer twee jaar in België en te stellen dat zij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, zij veel vrienden heeft, hier werkt en zij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, met daarbij enkel een bewijs van tewerkstelling ter ondersteuning van haar integratie, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze daadwerkelijk is verwesterd, noch dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij toont hiermee niet *in concreto* aan dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor ze bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïsoleerd/vervolgd.

In zoverre ze zou betogen dat ze zich door haar verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de Westerse cultuur waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of ze niet 'besmet' is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door haar immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Haar betoog mist elke persoonlijke invulling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat ze zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat ze deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat ze zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat ze in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat ze Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat ze bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat ze dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat zij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen *ex-overheidsmedewerkers*.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie

vierde (2 814 slachtoffers) te betreuen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Voor de Laghman bestaat geen reëel risico dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS